

[Krag.]

tiget os med dette Spørgsmaal; men det er saa blevet vævet sammen med Enkemandsbørn og en Graduering af Støtten, hvor Talen er om flere Børn, og paa alle de Skær, som derved er opstaaet, er Problemet og hele dets Behandling strandet. Utvivlsomt ligger Grænserne for lavt, men at gaa derop, hvor den højtærede Minister nu foreslaar det, nærer jeg dog Betænkelighed ved. Hvis man f. Eks. tænker sig et Ægtepar her i Hovedstaden, hvor Moderen har et Barn født udenfor Ægteskab og er bidragsberettiget op til en Indkomst paa 2 575 Kr. — har hun flere Børn født udenfor Ægteskab, men samlever med sin Ægtefælle, kan hun endogsaa komme helt op paa en Indtægt paa 3 000 Kr. eller mere; det afhænger naturligvis af, hvor mange hun har —, saa har det offentlige Pligt til at give Støtte. Jeg tror, at det vil give Anledning til Betænkelighed og meget let føre ud i saadanne Karikaturtilfælde, som kan berede det hele Vanskeligheder. Hvis vi tager en bidragsberettiget Fader paa Landet, som lever ugift, og som har et Barn udenfor Ægteskab, som han har paataget sig Forsørgerpligt overfor, og som Moderen skal yde Bidrag til, viser det sig, at der gives ham Ret til at faa Bidrag af det offentlige op til en Indkomst paa noget over 1 365 Kr. Naar altsaa det offentlige i København til samlevende Ægtefæller, hvor enten Faderen eller Moderen har Forsørgerpligt til et Barn, der er født udenfor Ægteskab, giver Støtte selv med en Indkomst helt op til 2 575 Kr., og naar man paa Landet støtter en bidragsberettiget Fader, der er ugift, og som har en Indkomst paa 1 362 Kr. 50 Ø., hvis han har et Barn — hvis han har flere, kan han komme endnu højere op —, hvorfor skal saa ikke Arbejdsmanden, som har en stor Børneflokk i sit Hus, og hvis Indtægt ligger langt under de 1 360 Kr., og hvor Moderen maa arbejde, saa Børnene lever under lige saa ringe Tilsyn som hos Enkemanden, have den Støtte til sine Børn, som man yder til Enkemandens Børn eller til de udenfor Ægteskabet fødte Børn? Her henviser den ærede socialdemokratiske Ordfører til Folketingets Vedtagelse i 1920. Ja, vi vedtog jo saa meget i Aarene 1916 — 20 i den høje Rigsdag. Den ærede Ordfører beklagede sig over, at Landstinget ikke her havde været følgagtig. Det kan vi i og for sig hilse med Glæde i dette Tilfælde som i saa mange andre, for har vi end kunnet lade os lede paa Vildspor let-sindigt i de Tider, som var præget af Efter-

krigsaaarenes Mentalitet, saa skulde vi ikke, synes det mig, nu efter at vi er kommet til Besindelse og Tiderne er blevet af den Karakter, som de er, lade os føre ind paa disse Veje i Fremtiden, blot fordi vi tidligere har betraadt dem.

Nu siger man nok, at der i dette Forslag kun er Tale om Støtte til Børn, som har mistet den ene Forsørger, og derfor er der ingen Fare for Konsekvenser, og det er muligt, at en saadan Fare ikke for nærværende er til Stede, men sikker føler jeg mig, som sagt, ikke, fordi det, der er det afgørende, er ikke blot, om der er een eller to Forsørgerere — den anden Forsørger, Moderen, er jo et helt nyt Begreb i Lovgivningen, som endnu ikke har fæstnet sig —, men det er til syvende og sidst Indkomsten, og det er det ogsaa i Ministerens Opstilling. Thi det nytter jo ikke, at jeg er enlig Forsørger, at jeg er Enkemand; hvis min Indkomst ligger over de Grænser, som den højtærede Minister har fastlaaet, faar jeg sandelig ingen Hjælp til mine Børn. Det er altsaa til syvende og sidst Indkomsten, der er det afgørende, og dette fører unægtelig lige over i det Led, som jeg har peget paa, og som vi en skønne Dag — derom føler jeg mig overbevist — kommer til at hægte til den Kæde, vi nu er i Færd med at øge, nemlig Støtten til Enkemænds Børn. Men paa den anden Side er det et Spørgsmaal, vi Gang efter Gang har haft fremme, og det er et Spørgsmaal, som under Hensyn til hele den Udvikling, vi her har gennemløbet, ganske naturligt melder sig; det gælder kun om at faa saadanne Kauteler ind, som kan sikre mod ethvert Misbrug, hvad der naturligvis er vanskeligt; men det er i hvert Fald et Spørgsmaal, vi maa tage op til Overvejelse og Drøftelse med den højtærede Minister. Heri maa han dog paa ingen Maade se noget Tilsagn om, at vi vil være ham følgagtig, hvad denne Udvidelse angaar.

Den Hovedregel, som hidtil har gaaet igennem hele Forsørgelseslovgivningen, er jo den, at offentlig Hjælp medfører visse Retsvirkninger — først og fremmest med Hensyn til Valgret og Valgbarhed — overalt, hvor det modsatte ikke er bestemt ved Lov; men nu vender den højtærede Minister dette Forhold om og siger, at Hjælpen har ingen Indflydelse paa Modtagerens borgerlige Retsstilling undtagen i saadanne Tilfælde, hvor det ved Lov er fastsat, og saadanne Tilfælde er jo bestemt ved Modtagerens personlige Forhold: Professionelle Betlere, Forsørgerere, som udviser Forsømmelighed, Alkoholister, Omstrejfer, erhvervs-